

Arrest

nr. 66 039 van 1 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 7 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1.X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is het Rijk binnengekomen op 1 februari 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard op de nationale luchthaven Zaventem. Op 17 februari 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing werd geen beroep aangetekend.

1.2.Op 28 maart 2011 vindt er een eerste repatriëringspoging plaats die wordt afgelast nadat verzoeker weigert te vertrekken. Op 5 mei 2011 verklaart verzoeker zich een tweede keer vluchteling en op 10 mei 2011 neemt de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Op 12 mei 2011 heeft verzoeker een verzoekschrift ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen

van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 mei 2011. Bij arrest nr. 61 439 van 13 mei 2011 wordt de schorsing van voornoemde beslissing bevolen.

1.3. Het dossier van verzoeker werd door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 7 juni 2011.

1.4. Op 20 juni 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Said, al-Miniya, de Egyptische nationaliteit te bezitten en een protestants christen te zijn. In juli 1997 is uw vader overleden ten gevolge een hartaanval. In 2002 heeft uw broer W(...) Egypte verlaten omwille van problemen met de Moslimbroeders. Hij kreeg in 2003 de vluchtelingenstatus in Canada. Uw zus N(...) heeft omwille van u onbekende redenen samen met haar echtgenoot en dochter in 2004 Egypte verlaten en in Canada een asielaanvraag ingediend. In 2005 kreeg ze er de vluchtelingenstatus. Uw zus R(...) is in kader van een 'gecontroleerde emigratie' in 2004 samen met haar echtgenoot naar Amerika vertrokken. U bleef samen met uw moeder en uw jongste broer, W(...), die intussen ook voorbereidingen aan het treffen is om naar Canada te vertrekken, achter in Said.

Als student in Aswan had u problemen met medestudenten en met de secretaris van uw faculteit omwille van uw geloof. U sprak met mensen uit uw omgeving over religie en deelde dan wel eens folders uit en antwoordde op hun vragen. In 2006 kreeg u problemen met R(...), een Moslimbroeder uit uw dorp. Hij legde een klacht tegen u neer, maar de zaak werd geseponneerd.

U werd in 2009 lid van een mensenrechtenorganisatie in Caïro en nam in kader hiervan deel aan vergaderingen, informeerde de mensen over de data van de bijeenkomsten en bood hulp aan gevangenen. Na het beëindigen van uw studies in 2009, trok u naar Sharm al-Sheikh om er te werken. In juli 2010 werd u ontslagen omdat u problemen kreeg met uw baas. U keerde naar huis terug en nam uw intrek bij uw moeder en broer.

In december 2010 kreeg u problemen met een aantal personen van wie u veronderstelt dat ze door R(...) waren gestuurd. U 'voelde' dat u in de gaten werd gehouden en ging voor een tijdje naar Caïro. Toen u een maand later naar huis terugkeerde werd er in uw buurt een auto vernield door bebaarde mannen en werd er 's nachts gepoogd in uw huis in te breken. U besloot daarop het land te verlaten en kwam naar België, waar u op 1 februari 2011 een asielaanvraag indiende. Op 17 februari 2011 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de door u aangehaalde motieven onvoldoende ernstig en niet geloofwaardig werden bevonden. U diende tegen deze beslissing geen beroep in.

Op 5 mei 2011 diende u een tweede asielaanvraag in. U stelt zich nog steeds te baseren op de feiten zoals door u aangehaald in kader van uw eerste asielaanvraag. U haalt nu echter ook aan dat u in 2009 dreigtelefoons hebt ontvangen van de Moslimbroeders en dat er op 6 januari 2009 gepoogd werd u te doden. Uw moeder werd in haar huis overvallen door Moslimbroeders en één week na uw vertrek uit Egypte, zo stelt u, werd het huis door de Moslimbroeders in brand gestoken. Uw moeder raakte hierbij gewond. U legt ter staving van uw tweede asielaanvraag een psychologisch rapport neer (dd. 11/03/2011), twee processen-verbaal, drie medische attesten, twee lidkaarten van de mensenrechtenorganisatie, uw paspoort en documenten waaruit blijkt dat een aantal van uw familieleden in Canada zijn erkend als vluchteling. Deze documenten zouden u door een kozijn zijn opgestuurd.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

U stelt zich in kader van uw tweede asielaanvraag op dezelfde feiten te baseren zoals door u aangehaald in kader van uw eerste asielaanvraag (cgvs, p.1b). Dient in dezer te worden opgemerkt dat het CGVS oordeelde dat de door u aangehaalde problemen met de Moslimbroeders niet geloofwaardig waren. De door u neergelegde documenten en uw bijkomende verklaringen afgelegd in kader van uw tweede asielaanvraag moeten dus in het licht hiervan worden bekeken.

Er dient te worden opgemerkt dat de door u neergelegde documenten en uw bijkomende verklaringen de eerdere appreciatie van het CGVS niet in positieve zin kunnen ombuigen, integendeel. Zo stelde u in kader van uw eerste asielaanvraag (CGVS 1) uitdrukkelijk dat u tussen 2006, nadat de klacht die R(...) tegen u ingediend had was geseponeerd, en 2010 geen verdere problemen had gehad (CGVS 1, pp.8b, 11b). Nu stelt u plots in 2009 niet alleen dreigtelefoons te hebben ontvangen, maar beweert u ook dat R(...) en een kompaan u op 6 januari 2009 met een mes op de bus bedreigden en probeerden te doden (cgvs, pp.5b-6). U hierop gewezen, stelt u dat u 'rare dingen' had gezien in het centrum waarin u verbleef, u zou mensen hebben gezien die pretendeerden een andere nationaliteit te bezitten dan in werkelijkheid het geval was en u gaf aan dat er spanningen waren tussen moslims en christenen (CGVS, p.7b). Uw uitleg biedt geen afdoende verschooning voor het niet eerder aanhalen van deze feiten, te meer u net uit vrees voor deze Moslimbroeders beweert het land te hebben verlaten en er u tijdens het gehoor afgenomen door het CGVS in kader van uw eerste asielaanvraag alle gelegenheid werd gegeven al uw problemen te vertellen.

Verder stelt u dat ongeveer een week na uw vertrek uit Egypte de Moslimbroeders uw huis in brand hebben gestoken omdat ze dachten dat u er op dat moment aanwezig was. U zou dit nieuws van uw moeder op 5 of 6 februari 2011 hebben vernomen (CGVS pp.3-4b). Gezien u hier tijdens uw gehoor afgenomen door het CGVS op 11 februari 2011 in kader van uw eerste asielaanvraag met geen woord over hebt gerept, werd u naar de reden hiervoor gevraagd. U stelde te hebben nagelaten dit toen te vertellen omdat u een beetje schrik had en men zo iets niet vertelt tegen een persoon die men voor de eerste keer ontmoet (CGVS pp.4b-5). Uw uitleg kan niet overtuigen daar u tijdens dit specifieke gehoor in detail vertelde over de problemen die u zelf met de Moslimbroeders had ervaren en die u ertoe hadden aangezet uw land te verlaten (zie gehoorverslag CGVS 1ste asielaanvraag). Daarenboven had u zelf aangegeven zeer tevreden te zijn over het verloop van dit gehoor en stelde u er alle vertrouwen in te hebben (CGVS pp.1-1b, 2b). Uw uitleg kan bijgevolg niet overtuigen en de vaststelling dat u dit gegeven niet eerder hebt verteld ondermijnt andermaal uw geloofwaardigheid.

Het door u neergelegde proces-verbaal (pv), dd. 25/02/2011, heeft betrekking op dit specifieke incident maar vermag bovenstaande appreciatie niet om te buigen. Zo stelde u dat dit specifieke incident plaatsvond ongeveer een week na uw vertrek uit Egypte, einde januari 2011, en u zou hiervan via telefonisch contact met uw moeder op de hoogte zijn gekomen op 5 of 6 februari 2011 (cgvs pp.4-4b). Het wekt dan ook de nodige verbazing dat de datum op het pv niet overeenkomt met uw verklaringen. In het pv wordt immers gesteld dat het incident zich pas op 25 februari voordeed, met andere woorden zo'n maand na uw vertrek uit Egypte. Verder stelt u dat in het pv expliciet melding wordt gemaakt van twee getuigen van wie u intussen de namen vergeten bent, wat echter na lezing van het document niet zo blijkt te zijn. Ook stelt u dat er in dit document melding wordt gemaakt van namen van de ouders, wat andermaal niet het geval blijkt (cgvs pp.4b-5b). Gezien u dit document neerlegt ter staving van uw asielaanvraag kunnen deze incoherenties niet overtuigen daar er immers van kan worden uitgegaan dat u zich, gezien het belang van een dergelijk document, vertrouwd zou hebben gemaakt met de inhoud ervan. Ook de vaststelling dat u eigenlijk niet met zekerheid weet te zeggen wie de klacht op het politiekantoor heeft ingediend, terwijl uit het door u neergelegde document duidelijk blijkt dat dit uw moeder is geweest, is opmerkelijk (cgvs pp.4-5). Uw verklaring dat u deze documenten niet van uw sociaal-assistente in Brugge mocht inkijken raakt kant noch wal. Daarenboven geeft u zelf aan deze documenten te hebben kunnen inkijken toen u nog in Zaventem verbleef (cgvs pp.3b-4).

Uit het andere door u neergelegde pv, dd. 30/01/2011, blijkt dat uw moeder in haar huis overvallen werd door 'bebaarde mannen' en er geld gestolen werd. Dient opgemerkt dat u ook dit incident niet aanhaalde in kader van uw eerste asielaanvraag, een gegeven dat niet kan overtuigen daar, en zoals reeds werd opgemerkt, u problemen met de Moslimbroeders aanhaalt als de reden waarom u uw land van herkomst hebt verlaten (zie vertaling pv toegevoegd aan administratief dossier). Daarenboven dient nog aangestipt dat het toch wel opmerkelijk is dat deze pv's, officiële gerechtelijke documenten, met de hand zijn geschreven op gewoon papier, zonder enige voorgedrukte noch officiële hoofding, zodat niet kan worden afgeleid welke instantie ze heeft opgemaakt. Daarenboven is de aangebrachte stempel quasi onleesbaar.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u nog een aantal andere documenten neer. Vooreerst een medisch attest, opgemaakt op 25/01/2011, waarin wordt gesteld dat u verschillende verwondingen hebt opgelopen. Uit dit document kan niet worden afgeleid in welke omstandigheden u deze letsels hebt opgelopen, noch wie hiervoor verantwoordelijk was/waren. Vervolgens een medisch attest opgemaakt op 25/02/2011, waaruit blijkt dat uw moeder diende geopereerd te worden omwille van een armbreuk, niets meer en niets minder. Dit loutere feit op zich wordt door het CGVS niet betwist. Zo ook zijn er twee lidkaarten die uw betrokkenheid bij de 'Freedom & Justice for Human Rights New Generation Organization' aantonen, een gegeven dat evenmin wordt betwist. Uw paspoort heeft betrekking op uw identiteit, een gegeven dat niet ter discussie staat. De 'Note of Decision' heeft betrekking op de

erkenning van de hoedanigheid van vluchteling van een aantal van uw familieleden, ook dit gegeven wordt niet betwist.

U legt een medisch attest neer opgemaakt op 20/10/2010 in Egypte, waarin staat te lezen dat u te kampen heeft met psychologische problemen en maandelijks dient te moeten worden opgevolgd, niets meer en niets minder. Wat betreft het door u aangevoerde psychologische attest opgemaakt hier in België, dd. 11/03/2011, dient opgemerkt dat dit attest opgesteld werd op basis van één consultatie op basis van elementen die u aangeeft. Daarenboven is dit verslag noch officieel gedateerd, noch ondertekend. Uit het attest blijkt evenwel overduidelijk dat de moeilijkheden die u zou hebben zich situeren binnen de private sfeer. In geen geval kan een psychologisch rapport een formeel bewijs zijn dat de beschreven moeilijkheden het rechtstreekse gevolg zijn van de feiten die u aanhaalt in uw asielrelaas. Het is niet aan de Commissaris-generaal een inschatting te maken van problemen die het gevolg zijn van moeilijkheden in uw jeugd. U dient zich voor een beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Wat betreft de recente evenementen, de opstand van het Egyptische volk tegen president Hosni Moubarak in januari en februari 2011 en de daaropvolgende manifestaties, dient te worden opgemerkt dat de veiligheidssituatie zich terug normaliseert. De media maken actueel geen melding meer van veiligheidsproblemen die zich zouden hebben voorgedaan sinds het vertrek van Hosni Moubarak en de honderden manifestanten nemen het gewone leven weer op. Een kopie van de informatie waarop het cgvs zich baseert werd aan het administratief dossier toegevoegd (zie document MISR2011-005w). Wat de Moslimbroeders betreft dient te worden opgemerkt dat zij actueel niet de macht in handen hebben in Egypte en sinds de revolutie inspanningen doen om tot een goede verstandhouding te komen met onder andere de christenen (zie document MISR2011-007w).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het gezag van het "rechterlijk gewijsde", verwijst verzoeker naar arrest nr. 61 439 van 13 mei 2011 waarbij de schorsing werd bevolen van de beslissing houdende weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 mei 2011 en voert hij aan dat ingevolge het gezag van gewijsde dat arrest onherroepelijk is en voor de partijen bindende rechtskracht heeft. Verzoeker vervolgt dat "de stukken aangaande zijn psychologische toestand een nieuw stuk waren in de zin van artikel 51/8" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en dat dit tot gevolg heeft dat zijn psychologische toestand een bijzondere procedure vereist en het CGVS rekening moet houden met dit nieuw feit in de manier waarop verzoeker wordt ondervraagd. Verzoeker besluit dat hij bewijzen heeft neergelegd waaruit blijkt dat hij een chaotische gedachtengang heeft en spraak en dat zijn capaciteiten zwaar worden aangetast door zijn psychische toestand en dat in casu geen specifieke procedure heeft plaatsgevonden conform het handboek van het UNHCR.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2 en 49/3 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees", voert verzoeker onder verwijzing naar een citaat uit het voornoemde handboek van UNHCR aan, dat men uit deze stelling kan afleiden dat het CGVS verschillende stappen had kunnen nemen en tijdens het interview rekening had moeten houden met verzoekers psychische toestand. Verzoeker betoogt dat geen geloof wordt gehecht aan zijn asielrelaas omwille van de vaagheden en tegenstrijdigheden en verwerende partij geen rekening houdt met het feit dat deze vaagheden te wijten zijn aan zijn psychische toestand. Verzoeker stelt nog dat de algemene informatie die gebruikt werd zich beperkt tot de revolutie terwijl hij problemen kent met de moslimbroeders.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, het voorzichtigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, en de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat het CGVS geen juiste interpretatie van de wet heeft gemaakt nu blijkt dat het CGVS het handboek niet heeft toegepast en de beslissing niet is gesteund op

juiste en relevante feiten daar geen rekening werd gehouden met de psychische toestand van verzoeker. Hij betoogt dat de vaagheden en tegenstrijdigheden niet onderzocht werden en dat ook de oorsprong van deze vaststellingen niet mee in rekening werd genomen. De verschillende aanvallen waarvan hij slachtoffer werd maken vervolging uit in de zin van artikel 48/2 en 48/3 van de vreemdelingenwet, en de documenten bewijzen dat zijn huis in brand werd gestoken, hij aangevallen werd, zijn moeder gewond werd, twee leden van zijn familie de vluchtelingenstatus in Canada kregen, hij lid was van een mensenrechtenorganisatie en aan deze objectieve feiten had meer kracht moeten worden gegeven, aldus verzoeker. Verzoeker besluit dat indien sommige documenten geen direct bewijs zijn van de vervolging, deze documenten op zijn minst het asielrelaas staven en de omgeving waarin verzoeker leefde aantonen, hetgeen niet in aanmerking werd genomen.

2.4. De artikelen 48/2 en 49/3 van de vreemdelingenwet zijn algemeen geformuleerde artikelen, die respectievelijk het recht op asiel voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatische inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie beroepen om asiel te verkrijgen, en bepaalt dat een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus de vorm aanneemt van een asielaanvraag die bij voorrang in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van 48/4, wordt onderzocht.

2.5. Waar verzoeker, onder verwijzing naar het '*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*', aanvoert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen specifieke procedure heeft gehanteerd conform het handboek, wijst de Raad erop dat overweging 15 van de richtlijn 2004/83/EG duidelijk stelt dat het handboek waardevolle aanwijzingen bevat en het vaste rechtspraak is van de Raad van State dat de proceduregids geen juridisch bindend karakter heeft, maar enkel dient als aanbeveling (RvS, nr. 184.454, 23 juni 2008; RvS nr. 193.850, 4 juni 2009; RvS nr. 200.670, 9 februari 2010), zodat de proceduregids geen afdwingbare rechtsregels bevat waarop verzoeker zich kan steunen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te voeren. De Raad is dan ook van oordeel dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet kan worden gedwongen, op grond van het handboek, een interview af te nemen in specifieke omstandigheden. Dit klemt des te meer nu in casu uit het interview naar aanleiding van de eerste asielaanvraag op geen enkel ogenblik sprake is geweest van psychische problemen in hoofde van verzoeker. Immers, bij nazicht van het administratief dossier kan concreet het volgende worden vastgesteld: 1) verzoeker heeft, bijgestaan door een tolk Arabisch, een vragenlijst ingevuld op 3 februari 2011, waarbij hij de nodige inlichtingen geeft over hemzelf en zijn familie, al dan niet verblijvende in het buitenland, zijn reisweg en de wijze waarop hij gereisd heeft en hij geeft daarbij een kort overzicht van zijn vluchtmotieven en vervolgingsfeiten, zoals wordt gevraagd; 2) bij het gehoor op 10 februari 2011 door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat drie uur heeft geduurd en waarbij verzoeker wordt bijgestaan door een raadsman wordt op geen enkel moment gesteld dat verzoeker ooit ernstige psychische problemen heeft gekend, wordt ook op geen enkel moment melding gemaakt van een medische begeleiding omwille van psychische problemen in zijn land van herkomst, stelt verzoeker dat hij afgestudeerd is als sociaal assistent (gehoor I, p 2) en dat hij lid is van een 'instituut voor mensenrechten' (gehoor I, p. 6) hetgeen hij aantoont aan de hand van een diploma en een lidkaart, volgens zijn verklaringen is het gehoor bij DVZ niet zo goed verlopen (CGVS I, p. 7 tolk praatte vlug en er werden niet veel vragen gesteld), en verzoeker stelt dat hij ten tijde van zijn studies 'nervuus' was en dat zijn 'moraal laag was' (gehoor I p. 7b).

Op 28 maart 2011 vindt er een eerste repatriëringspoging plaats meer dan een maand na de beslissing naar aanleiding van de eerste asielaanvraag, en pas op 5 mei 2011 naar aanleiding van een tweede asielaanvraag wordt een "medisch attest ingediend" afgeleverd door X.R., "Professeur émérite de psychologie clinique de l'UCL". De Raad kan enkel vaststellen dat, wat verzoekers psychische problemen betreft, in het administratief dossier één "medisch attest" werd toegevoegd van een éénmalig contact tussen verzoeker en professor X.R en een aantal "medische attesten" afgeleverd door een Egyptische arts.

Tijdens het gehoor naar aanleiding van de tweede asielaanvraag waarbij verzoeker werd bijgestaan door een tolk en zijn huidige raadsman wordt noch door verzoeker, noch door zijn raadsman geopperd dat verzoeker geen correcte verklaringen kan afleggen omwille van psychische problemen en wordt er bij aanvang en tijdens het gehoor niet de minste opmerking gemaakt hieromtrent. Integendeel, verzoeker bevestigt dat het eerste gehoor door het Commissariaat-generaal zonder problemen en heel goed is verlopen (gehoor II, p.1a en 1b). Voorts merkt de Raad op dat het de interviewer van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is die het initiatief neemt om vragen te

stellen over verzoekers gezondheid en het onderzoek door een psycholoog (gehoor II, p. 7b en 8). De sociaal assistente van het centrum is aanwezig bij het gehoor en legt de stukken voor die in het dossier van verzoeker zitten. Niettegenstaande de doktersattesten en zijn gezondheidstoestand ter sprake zijn gekomen en verzoeker daarover de nodige uitleg heeft kunnen verschaffen en de advocaat in de gelegenheid werd gesteld om nog iets toe te voegen wordt ook dan geen melding gemaakt van het feit dat verzoekers geestestoestand van dien aard is dat geen coherente verklaringen afgelegd kunnen worden (gehoor II, p. 8, 8b en eindblad).

Thans zijn we weer drie maanden verder en, behoudens voormeld "medisch attest" van professor X.R. en de Egyptische attesten, wordt geen enkel ander recent bewijs ingediend dat verzoeker in België in behandeling zou zijn of dat hij therapeutische hulp nodig heeft of medicatie slikt. Ter terechtzitting bevestigt de raadvrouw dat verzoeker niet onder medische behandeling is voor psychische problemen.

Waar verzoeker poneert dat er stukken werden voorgelegd die bewijzen dat "*verzoeker een chaotische gedachtengang en spraak heeft EN dat zijn intellectuele capaciteiten zwaar worden aangetast door zijn psychische toestand*", leest de Raad in het attest van professor X.R. onder andere dat bepaalde evenementen in het verleden van verzoeker op zijn psychische gezondheid wegen, hij depressief is en lijdt aan scheidingsangst dat zich uit in een vraag naar affectie en dit ernstig de intellectuele inspanningen en sociale contacten belemmert, doch nergens is er sprake van een chaotische gedachtengang waardoor zijn intellectuele capaciteiten worden aangetast. Meer nog, uit het attest kan worden afgeleid dat verzoekers psychische problematiek samenhangt met familiale gebeurtenissen die hij in detail heeft toevertrouwd aan de psycholoog en dat deze laatste geloof hecht aan deze door verzoeker gemelde familiale problemen ("*dont il a accepté de confier de nombreux détails (...) Mais mon expérience me permet d' être convaincu d'événements et plus encore d'un climat familial qui ont pesé sur sa santé psychique*"). Daaruit dient derhalve te worden afgeleid dat verzoeker wel degelijk in staat is om een coherent en waarachtig relaas te geven met betrekking tot zijn vluchtmotieven en vervolgingsfeiten. In het medisch attest dat opgemaakt werd op 20 oktober 2010 in Egypte, staat enkel te lezen dat verzoeker psychische problemen heeft en gevolgd moet worden. Uit niets kan afgeleid worden dat hij in behandeling is en geen coherente verklaringen kan afleggen. De Raad is dan ook van oordeel dat er geen sprake is van een chaotische gedachtengang en spraak, die de verklaring zouden zijn voor de vaststellingen in de bestreden beslissing. Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar een passage uit het gehoorverslag waaruit zou moeten afgeleid worden dat de gedachtengang van verzoeker chaotisch is wijst de Raad erop dat uit deze passage blijkt dat verzoeker geen antwoord geeft op de gestelde vraag en hij over iets heel anders begint, doch uit het geheel van het gehoor en het door hem neergelegde attest van professor X.R. kan niet afgeleid worden dat verzoeker een chaotische gedachtengang heeft. Tot slot wijst de Raad er dienaangaande nogmaals op dat uit de vragen en het verloop van het gehoor alleen maar kan afgeleid worden dat de interviewer van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er alles aan gedaan heeft om het gehoor correct te laten verlopen. Verzoekers bewering dat de interviewer geen inspanning heeft gemaakt om het interview te vergemakkelijken vindt geen steun in het administratief dossier.

In de mate verzoeker betoogt dat rekening dient gehouden te worden met het gezag van gewijsde van het arrest nr. 61 439 van 13 mei 2011 waarbij de schorsing van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid wordt bevolen, wijst de Raad erop dat het geciteerde arrest uitspraak doet over een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en dat dit impliceert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in casu slechts is overgegaan tot een prima facie onderzoek van de zaak. Rekening houdend met hetgeen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest 60 439 had beslist heeft de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid (Dienst Vreemdelingenzaken), die de enige verwerende partij was in deze zaak, verzoekers asielaanvraag in overweging genomen en doorgestuurd naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die de tweede asielaanvraag ten gronde heeft onderzocht, rekening houdend met de door verzoeker ingediende nieuwe elementen en gegevens, waarna hij een nieuwe beslissing nam dat thans de bestreden beslissing is.

De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekers gehoor door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de behandeling van zijn tweede asielaanvraag op een correcte en zorgvuldige wijze is gebeurd zoals blijkt uit het administratief dossier en de gehoorverslagen.

2.6. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat hij zich in het kader van zijn tweede asielaanvraag op dezelfde feiten baseert zoals door hem aangehaald in het kader van zijn eerste asielaanvraag en het CGVS oordeelde dat de door hem aangehaalde problemen met de

Moslimbroeders niet geloofwaardig waren en de door hem neergelegde documenten en zijn bijkomende verklaringen afgelegd in het kader van zijn tweede asielaanvraag de eerdere appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, zoals omstandig wordt toegelicht.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS, nr. 169.217, 21 maart 2007). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 20 juni 2011 (CG nr. 1101058Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (R.v.St., nr. 133.153, 25 juni 2004).

2.7. In de mate in de nota van de verwerende partij wordt opgemerkt dat de *“Raad naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag niet bevoegd is de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep”* en *“de beslissing in het kader van de eerste aanvraag (...) het voorwerp (was) van de in de Belgische wetgeving bepaalde beroepsmiddelen, waardoor deze nu kracht van gewijsde geniet (RvV, nr. 31.277 van 8 september 2009)”*, dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen beroep heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van de eerste asielaanvraag. Deze opmerking mist derhalve feitelijke grondslag.

2.8. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker uitdrukkelijk heeft gesteld tijdens het gehoor naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag dat hij zich baseert op dezelfde feiten als in zijn eerste asielaanvraag, en dat hij daaraan toegevoegd heeft dat hij ook dreig telefoons had gekregen in 2009 van de Moslimbroeders, er op 6 januari 2009 gepoogd werd hem te doden, zijn moeder in haar huis werd aangevallen door Moslimbroeders en één week na zijn vertrek het huis in brand werd gestoken. Ter staving van zijn relaas heeft verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag een aantal documenten voorgelegd die hem door zijn kozijn zouden zijn overgemaakt: een psychologisch rapport, twee processen-verbaal, drie medische attesten, twee lidkaarten van een mensenrechtenorganisatie, zijn paspoort en documenten waaruit blijkt dat een aantal familieleden in Canada erkend zijn als vluchteling.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker het feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing niet betwist, en het zelfs integraal overneemt in zijn verzoekschrift.

In de mate verzoeker voorhoudt dat de *“vaagheden en tegenstrijdigheden”* niet worden onderzocht, het CGVS de oorsprong van deze *“vaagheden en tegenstrijdigheden”* niet heeft onderzocht en deze ontstaan zijn ten gevolge van zijn psychische toestand zodat de *“tegenstrijdigheden en vaagheden”* niet in rekening mogen genomen worden herhaalt de Raad dat uit het attest van professor X.R. het tegendeel blijkt vermits verzoeker aan deze laatste, volgens het attest, een geloofwaardig en gedetailleerd relaas heeft gegeven over zijn familiale problemen. De Raad is dan ook van oordeel dat niets verzoeker belet om ook naar aanleiding van het gehoor met betrekking tot zijn asielaanvraag, de motieven, vervolgingsfeiten, en de redenen van zijn vlucht, op een coherente en waarachtige manier weer te geven. Daarenboven wijst de Raad er nogmaals op dat verzoeker opgeleid is, lid was van een mensenrechtenorganisatie, er naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag zelfs geen sprake was van enig ernstig psychisch probleem en bovendien zijn eerste asielaanvraag niet werd geweigerd omwille van *“vaagheden en tegenstrijdigheden”* doch wel omdat 1) de problemen met studenten in 2005

onvoldoende ernstig zijn, 2) hij de verklaring dat hij elk studiejaar twee keer diende te doen omwille van zijn religie niet kan staven, 3) hij zijn vasthouding in 2006 in het kader van een identiteitscontrole zelf bestempeld als normaal, 4) hij na het incident van 2006 tussen 2006 en 2010 geen andere problemen heeft gekend, 5) zijn verklaring dat in 2010 de problemen plots weer opdoken omdat de Moslimbroeders actueel de macht hebben niet kan overtuigen, gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, 6) het feit dat hij geen coherente verklaringen kan afleggen over zijn verblijf in Caïro alvorens het land te verlaten de geloofwaardigheid allerminst ten goede komt, en 7) het feit dat hij bij een repatriëring overgedragen zal worden aan de staatsveiligheid die zich zullen afvragen waarom Turkije hem terugstuurt en de conclusie zullen trekken dat hij iets 'uitgestoken' heeft dat onderzocht dient te worden, louter steunt op eigen vermoedens.

Verzoekers tweede asielaanvraag wordt geweigerd omdat hij thans ook voorhoudt dat R. en een kompaan hem op 6 januari 2009 op de bus met een mes bedreigde en probeerde te doden, terwijl hij dit in de eerste asielaanvraag niet vermeldde, en hem hierop gewezen hij stelt dat hij 'rare dingen' had gezien in het centrum, hij mensen zou hebben gezien die pretendeerden een andere nationaliteit te bezitten dan in werkelijkheid het geval was en hij aangaf dat er spanningen waren tussen moslims en christenen. Voorts vermeldde hij tijdens het eerste gehoor geenszins dat hun huis zou zijn in brand gestoken terwijl hij daarvan op de hoogte werd gebracht vóór het eerste gehoor; zijn verklaring tijdens het tweede gehoor dat hij een beetje schrik had en men zo iets niet vertelt tegen een persoon die men voor de eerste keer ontmoet, kan niet overtuigen omdat uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker klaar en duidelijk stelde vertrouwen te hebben in de interviewer en dit gegeven een belangrijk element is in zijn relaas vermits, volgens zijn verklaringen, de Moslimbroeders achter de brand zouden zitten. Niettegenstaande de traumatische aard van de door verzoeker ervaren gebeurtenissen – welke deze gebeurtenissen ook mogen zijn – en zijn psychische toestand – zoals werd vastgesteld in attest van professor X.R. – is de Raad van oordeel dat dit geen afdoende verklaring kan bieden voor de vaststelling dat verzoeker in zijn eerste asielaanvraag dermate belangrijke en essentiële feiten niet heeft vermeld. Van verzoeker kan verwacht worden dat hij dermate essentiële elementen wel degelijk zou vermeld hebben indien zij strookten met de werkelijkheid. De Raad is dan ook van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker opgediste relaas dat hij zijn land van herkomst ontvluchtte omwille van problemen met de Moslimbroeders.

Zo verzoeker stelt dat er bewijzen zijn dat het huis in brand werd gestoken wijst de Raad erop dat stukken en documenten slechts in aanmerking kunnen worden genomen in de mate een geloofwaardig relaas wordt ondersteund, wat in casu niet het geval is. Hetzelfde kan gesteld worden voor het neergelegde proces-verbaal van 30/01/2010 waaruit zou moeten blijken dat verzoekers moeder werd overvallen door "bebaarde mannen". Daarenboven wordt er in de bestreden beslissing terecht gewezen op de vaststellingen dat het PV is opgesteld op gewoon papier, zonder enig voorgedrukte officiële hoofding, en een stempel die quasi onleesbaar is, vaststellingen die door verzoeker niet worden ontkracht. Het medisch attest van 25/01/2011 waaruit moet afgeleid worden dat verzoeker verschillende verwondingen heeft opgelopen stelt verder niet in welke omstandigheden die letsels werden opgelopen, zodat dit document geen steun is voor verzoekers beweringen. Het medisch attest in verband met zijn moeder stelt enkel dat zij moet geopereerd worden aan de arm, niets meer en niets minder. Dat twee familieleden erkend werden in Canada als vluchteling heeft geen betrekking op verzoekers problematiek vermits het documenten betreffen van 2003 en 2005. De lidmaatschapskaart van een mensenrechtenorganisatie wijzigt niets aan het voorgaande en toont enkel zijn lidmaatschap aan. Overigens wijst zijn betrokkenheid bij deze organisatie er nogmaals op dat zijn psychische problemen niet van dien aard zijn dat verzoeker geen waarachtige verklaringen kan afleggen.

De attesten die betrekking hebben op verzoekers psychische problemen worden besproken onder punt 2.5..

Wat verzoekers kritiek betreft met betrekking tot de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, namelijk dat deze informatie zich beperkt tot de revolutie terwijl verzoeker problemen kent met de Moslimbroeders, wijst de Raad erop dat verzoeker stelde dat zijn problemen met de Moslimbroeders opnieuw begonnen in 2010 en dit te maken had met het feit dat deze beweging de macht heeft in Egypte, bewering die niet blijkt te kloppen met verzoekers verklaringen.

Verzoeker betwist het motief in de bestreden beslissing met betrekking tot de actuele situatie in Egypte niet. De motivering dienaangaande blijft dan ook staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS